

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: N. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Irácká republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M.eur, advokátem, se sídlem v Praze, Karolinská 654/2, Nile House, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2015, č.j. **KRPU-206553-55/ČJ-2015-040022**,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2015, č.j. KRPU-206553-55/ČJ-2015-040022, kterým bylo rozhodnuto, že podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se prodlužuje doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění o 60 dnů od uplynutí doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem, ze dne 25.9.2015, č.j. KRPU-206553-16/ČJ-2015-040022.

V žalobě uvedl, že žalovaný porušil ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), čl. 15 odst. 1 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES,

o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“) a ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Vzhledem k deklarovanému účelu zajištění, a to vyhoštění do Iráku, je žalobce přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a tudíž nezákonné, neboť se žalovaný nevyrovnal s otázkou reálného předpokladu vyhoštění. V rozhodnutí o zajištění se musí explicitně objevit a z rozhodnutí tak musí být seznatelné, jaké okolnosti skutkové i právní vedly správní orgán k závěru, že předpoklad pro vyhoštění cizince v daném případě reálně existuje. Platí totiž, že zajištění cizince má být stanoveno na přesně takovou dobu, ve vztahu k níž existuje reálný předpoklad, že cizinec bude během této doby vyhoštěn. Na podporu svých tvrzení odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 12/2009-61 a č.j. 1 As 93/2011-79. Napadené rozhodnutí obsahuje jen paušalizovanou informaci poskytnutou Ředitelstvím služby cizinecké policie, která uvádí, že „proces ověřování totožnosti v Iráku vyžaduje poněkud delší čas a z tohoto důvodu ověřování totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu nelze předvídat“. Ačkoli sdělení Ředitelství služby cizinecké policie dále uvádí i konkrétní lhůty, a to 30 dní, vztahuje ji pouze na dobu realizace vyhoštění po vydání náhradního cestovního dokladu, nikoli však na dobu, jakou může vydání samotného dokladu trvat. Na odůvodnění prodloužení zajištění je třeba mít rozhodně vyšší nároky než na rozhodnutí prvotní. V žalobou napadeném rozhodnutí zejména chybí jakékoli informace o tom, zda a jakým způsobem bylo provedeno ověření totožnosti žalobce, zda a kdy proběhl konzulární pohovor, případně jak a zda vůbec již bylo požádáno o vydání náhradního cestovního dokladu, kdy se tak stalo, jaké bylo stanovisko Zastupitelského úřadu Irácké republiky k této žádosti, zda v rámci ověření aktuálního stavu žádosti při prodávování zajištění byla žádost na zastupitelském úřadu nějak urgována či alespoň bylo zjišťováno, v jakém stavu se nachází. Z napadeného rozhodnutí naopak plyne, že jediný krok, který žalovaný učinil k realizaci správního vyhoštění žalobce, bylo, že dne 2.10.2015, požádal svůj nadřízený orgán Ředitelství služby cizinecké policie o zajištění realizace správního vyhoštění. Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí obsahuje stejné vady jako v případě rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, č.j. 60 A 20/2015-25.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že se zabýval i otázkou reálného předpokladu realizace správního vyhoštění do země původu žalobce, a to jak s ohledem na podané vysvětlení žalobce, tak s ohledem na běžnou praxi žalovaného. Dále poukázal na to, že je v otázce možnosti vyhoštění vázán závazným stanoviskem Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, které potvrdilo možnost realizace správního vyhoštění. Žalobce nechce po České republice mezinárodní ochranu, byť je s ním vedeno řízení o jeho vyhoštění z území členských států EU. Žalobci nic nebrání v návratu do země původu, přesto nevyužil možnosti dobrovolného návratu. Žalovaný uvedl, že ověření totožnosti žalobce a s tím úzce spojené vydání náhradního cestovního dokladu bude vyžadovat delší čas a nelze ho konkrétně předvídat, neboť závisí na informacích sdělených samotným žalobcem a dále na rychlosti a ochotě ze strany iráckých úřadů. Konzulární pohovor žalobce s konzulem proběhl dne 27.10.2015 ve 13.00 hod. Konzul přislíbil odeslání potřebných materiálů k ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu. Zcela jednoznačně tak nelze hovořit o nemožnosti ověřit totožnost žalobce a tím znemožnit samotný proces realizace správního vyhoštění. Žalovaný rozhodně nesouhlasí s tím, že on i Ředitelství služby cizinecké policie jsou více jak 2,5 měsíce nečinní.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrlh ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 23.9.2015 byl žalobce zajištěn, neboť bylo zjištěno, že se pohybuje na území České republiky bez platného cestovního dokladu, kterým by prokázal svoji totožnost a nedisponuje ani vízem pro vstup a pobyt na území České republiky ani schengenského prostoru. Z podání vysvětlení žalobce, stejně jako z jeho následného vyjádření jako účastníka řízení vyplývá, že je občanem Iráku, který se rozhodl opustit Irák z důvodu špatné ekonomické a bezpečnostní situace a jeho cílem je požádat o azyl v Německu. Důvodem odchodu byla obava o život a chtěl by pokračovat ve studiu na vysoké škole. Cestovní doklad odevzdal převaděči. Ví, že se v České republice a v schengenském prostoru zdržuje neoprávněně, ale myslel si, že Českou republikou jen projede. O azyl v žádné zemi dosud nežádal. Nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani společenské vazby na území České republiky. Rodinu má v Iráku, kde celou dobu žil. U žalobce byla zajištěna hotovost ve výši 32 euro a 120 srbských dinárů. K možnosti vycestování žalobce do Iráku si žalovaný vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 29.9.2015, v němž je uvedeno, že vycestování žalobce do Iráku je možné.

Žalobci bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 4.10.2015, KRPU-206553-34/ČJ-30/ČJ-2015-040022, uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. Přípisem ze dne 2.10.2015 požádal žalovaný Ředitelství služby cizinecké policie o zjištění totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu. Ve spise se dále nacházejí úřední záznamy ze dne 17.10.2015, 27.10.2015, 15.11.2015, 2.12.2015, 18.12.2015, 19.1.2015 z nichž je patrné, že žalovaný shledává nadále trvání důvodů zajištění s tím, že totožnost žalobce dosud nebyla ověřena. V úředním záznamu Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2.12.2015 je uvedeno, že dne 14.10.2015 byla zaslána na Velvyslanectví Irácké republiky žádost o ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu. Dne 27.10.2015 se uskutečnil konzulární pohovor za účelem ověření totožnosti žalobce a konzul přislíbil, že materiály zašle do Iráku a požádal o trpělivost, neboť proces ověřování vyžaduje poněkud delší čas. Dále je zde uvedeno, že žalobce nemá zájem o dobrovolný návrat do země původu.

Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to

i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.11.2011, sp. zn. 1 As 119/2011, www.nssoud.cz, správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Je úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalovaného v řízení o správním vyhoštění a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato; tím je především zabránění maření výkonu správního vyhoštění. Je tedy třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.4.2009, č.j. 1 As 12/2009 - 61). Tyto závěry bezpochyby platí i při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Soudy jsou povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné; ověří tedy především, zda žalovaný postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli; bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů.

Ze shora citovaných skutečností patrných ze správního spisu vyplývá, že jedním z nezbytných kroků k vystavení náhradního cestovního dokladu žalobci je ověření totožnosti ze strany orgánů Irácké republiky. V daném případě se v současnosti čeká na reakci orgánů Irácké republiky k ověření totožnosti žalobce. Žalovaný na str. 6 a 7 žalobou napadeného rozhodnutí vyjádřil, které úkony je nutno provést za účelem realizace vyhoštění, že již byl proveden konzulární pohovor a čeká se na reakci orgánů Iráku. Žalovaný rovněž odhadl, že doba vydání náhradního cestovního dokladu se pohybuje od 40 do 60 dnů. Dále pak odhadl, že realizace správního vyhoštění trvá přibližně další 30 dnů. Soud konstatuje, že v žalobou napadeném rozhodnutí je uveden překlep v datu úředního záznamu Ředitelství služby cizinecké policie č.j. CPR-35975-15/ČJ-2015-930310-T247, který byl vyhotoven dne 2.12.2015 (viz shora) a nikoliv 2.10.2015, jak je uvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí. Toto pochybení však nebrání celkové srozumitelnosti odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a soud konstatuje, že žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vyjádřil k realizaci správního vyhoštění a své závěry opřel o dostatečný spisový materiál, který je rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí uveden.

Soud konstatuje, že skutečnosti, že žalobce nelegálně vstoupil na území České republiky, pobýval na jejím území nelegálně, jeho cílem je dostat se do Německa, na území České republiky nemá žádné vazby ani finanční prostředky, a nechce zde ani požádat o azyl

svědčí o tom, že je u něj dáno nebezpečí útěku a tím maření již uloženého správního vyhoštění.

Důvody, které brání dalšímu postupu v realizaci vyhoštění, byly v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně vyjádřeny. Soud akceptuje, že se v současnosti čeká na reakci orgánů Irácké republiky a v původně stanovené lhůtě 90 dnů nebylo možno vyhoštění realizovat, nesignaluje to však nemožnost realizace správního vyhoštění žalobce do Iráku nebo nemožnost pokračování zajištění. Nic nesignaluje o tom, že by realizace nuceného správního vyhoštění nemohla být ve vztahu k žalobci provedena.

Při úvaze o pravděpodobnosti realizace vyhoštění v rámci rozhodování o zajištění je nutno zohledňovat aktuální situaci ve státě, do kterého má být cizinec vyhoštěn. Pokud existuje zastupitelský orgán dožadovaného státu, který spolupracuje při realizaci správního vyhoštění, musí mít správní orgán po splnění zákonných podmínek, možnost v reálném čase vyhoštění realizovat, nebo se o něj pokusit. Jiná situace by samozřejmě nastala, pokud by již stát, do něhož by měl být cizinec vyhoštěn, fakticky neexistoval, neboť by jeho státní orgány byly z nějakého důvodu paralyzovány, neexistovaly nebo pokud by orgány tohoto státu výslovně odmítaly spolupráci. V takovém případě by předpoklad realizace správního vyhoštění zjevně nebyl dán. Tak tomu ovšem v daném případě není, neboť irácké orgány, byť třeba pomalu, spolupracují.

Žalovaný správně vyhodnotil, že předpoklad reálnosti vyhoštění žalobce trvá a soud neshledal, že by došlo k porušení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 odst. 1, odst. 4 návratové směrnice, k porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy nebo k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 1. února 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová